

Első fejezet

A *Chimera* birodalmi csillagromboló némán suhant az űr végtelen feketeségében. A hatalmas, ékforma űrhajó egyenesen a cél, egy háromezred fényévnnyire lévő rendszer felé tartott. És összecsapásra készült.

– Minden szekció harcra kész, főadmirális – kiáltott fel a kommunikációs tiszt a híd bal oldali irányítóárkából. – A csapásmérő egység tagjai sorra bejelentkeznek.

– Nagyszerű, hadnagy – bólintott Thrawn főadmirális. – Tudassa, ha valamennyi gép elfoglalta a helyét! Pellaeon kapitány!

– Uram? – szólt Pellaeon, s közben a feszültség jelét kutatta felettese arcán. A feszültségét, amit ő maga is érzett. Ezúttal nem csak egyszerű taktikai csapást akarnak mérni a lázadókra. Nem csak egy kisebb rajtaütésről, vagy nyílt támadásról van szó valamelyik jelentéktelen bázisuk ellen. Majd egy hónapnyi megfeszített munka, alapos előkészület után eljött az ideje, hogy elindítsák Thrawn nagy hadműveletét a Birodalom végső győzelméért.

A főadmirális azonban, ha feszült volt is, nagyon jól leplezte.

– Kezdje el a visszaszámlálást! – utasította Pellaeont olyan nyugodt hangon, mintha csak vacsorát rendelne.

– Értettem, uram – válaszolta Pellaeon, és visszafordult az egynegyed méretű hologramfigurák felé, melyek előtte vibráltak a felépítmény fő projektorán. – Uraim, a visszaszámlálás következik. *Bellicose*: három perc.

– Értettük, *Chimera* – bólintott Aban kapitány. Katonás nyugalma ellenére látszott, alig várja, hogy megkezdődjön a küzdelem. – Jó vadászatot!

A holokép vibrálni kezdett, majd teljesen eltűnt, amint a *Bellicose* felemelte a pajzsait, s azok leárnyékolták az adást. Pellaeon a sorban következő alakra pillantott.

– *Relentless*: négy perc harminc másodperc.

– Értettük – nyugtázta Dorja kapitány, és jobb öklét bal tenyerébe szorította ősi mirshaf szokás szerint, a győzelem jeléül. Aztán az ő képe is eltűnt a holomezóból.

Pellaeon a mappájába pillantott.

– *Judicator*: hat perc.

– Készen állunk, *Chimera* – jelentette Brandei kapitány halk, baljóslatú hangján.

Pellaeon összevont szemöldökkel nézett rá. Az egynegyed arányú holoképeken nem sok részletet lehetett látni, de még így is kivehette a vérszomjat Brandei arcán.

– Ez háború, Brandei kapitány – szólalt meg csendesen Thrawn, és Pellaeon mellé lépett. – Nem a személyes bosszú a cél.

– Tudom, mi a kötelességem, főadmirális – válaszolta Brandei hűvösen.

Thrawn kékesfekete szemöldöke enyhén felemelkedett.

– Tudja, kapitány? Valóban?

Brandei arcáról kezdett eltűnedezni a harcias pír.

– Igen, uram – mormogta. – Felelősséggel tartozom a Birodalom, ön és a beosztottjaim iránt.

– Nagyszerű – mondta Thrawn. – Más szóval az élők, nem pedig a holtak iránt.

Brandei még mindig haragosan nézett, de azért kötelességtudóan bólintott.

– Igen, uram.

– Erről soha ne feledkezzen meg, kapitány – figyelmeztette Thrawn. – A harci szerencse változó, és magának tennie kell arról, hogy a lázadók megfizessenek azért, hogy megsemmisítették a *Peremptoryt* a Katana-flottáért vívott csatában. De mind-

ez a hadművelet keretén belül fog megtörténni, és nem személyes bosszú formájában! – Thrawn izzó szeme összeszűkült. – És nem is valamely flottakapitány keze által. Remélem, elég érthetően beszéltem.

Brandei arca megrándult. Pellaeon sohasem tartotta lángelmének a kapitányt, de azért úgy vélte, biztos van annyi esze, hogy megértse: megfenyegették.

– Nagyon is érthetően fogalmazott, főadmirális – lehelte Brandei.

– Helyes. – Thrawn még egy pillanatig alárendeltjét fürkészte, aztán bólintott. – Gondolom, elindították már a visszaszámítást.

– Igen, uram. *Judicator* indul.

Thrawn Pellaeonra nézett.

– Folytassa, kapitány! – utasította, majd elfordult.

– Igen, uram! – Pellaeon megint a mappájába nézett –, *Nemesis*...

Minden további incidens nélkül végzett a listával. Mire az utolsó holokép is elenyészett, a flotta megindult az útján.

– Úgy tűnik, minden a terv szerint alakul – jelentette ki Thrawn, amikor Pellaeon visszatért melléje. – A *Stormhawk* jelentése szerint a teherhajók idejében elindultak a vontatókábelkkel. És épp most fogtunk segélykérő üzenetet az Ando-rendszerből.

– A *Bellicose* és különítménye tehát végzi a feladatát. A segélykérésre még nem érkezett válasz, uram? – kérdezte Pellaeon.

– A lázadók Ord Pardron-i bázisa nyugtázta az üzenetet. Jó lenne tudni, mekkora felmentő sereget küldenek.

Pellaeon egyetértően bólintott. A rebellisek eléggé ismerték már Thrawn taktikáját ahhoz, hogy tudják: az Ando elleni támadás elterelő hadmozdulat csupán. Másfelől viszont egy birodalmi csillagromboló és nyolc sorhajó a Katana-flottából aligha olyasmi, amit figyelmen kívül lehet hagyni.

Nem mintha ez számítana. A köztársaságiak küldeni fognak néhány hajót az Ando-rendszerbe a *Bellicose* ellen, néhányal

többet Filve-be a *Judicator* ellen, még többet Crondre-ba a *Nemesis* megfékezésére – és így tovább. Mire a *Death's Head* eléri magát a bázist, Ord Pardron teljesen védtelen marad, és segítséget fog kérni. A segítség pedig oda fog menni – és ekkor marad a Birodalom igazi célpontja védelem nélkül.

Pellaeon az elülső ablakon keresztül az Ukio-rendszer központi csillagát szemlélte. Összeszorult a torka, amint újra átgondolta ezt a magabiztos tervet. Egy planetáris energiapajzson, amely a legerősebb turbólézerek és a protontorpedók kivételével mindennek ellenáll, a katonák véleménye szerint csak egyetlen módon lehet áthatolni. A pajzsok széleire gyorsan mozgó felszíni csapatokat kell letenni, amelyek támadást indítanak, és megsemmisítik a pajzsgenerátorokat. A felszíni csapatok rohama, és az azt követő űrbéli csapás azonban mindig komoly károkat okoz a kiszemelt bolygón. E terv másik változata sem sokkal hatásosabb. Eszerint több százezer katonát kell a felszínre engedni, így azonban a hadművelet hónapokig, sőt évekig elhúzódhat.

Azt, hogy számottevő károk okozása nélkül, érintetlen pajzsgenerátorokkal foglaljanak el egy bolygót, mindenki lehetetlennek tartotta.

Ez az elmélet ma meg fog dőlni. Ahogyan Ukio is elesik.

– Újabb segélykérés Filve-ről, admirális – jelentette a kommunikációs tiszt. – Ord Pardron ezúttal is válaszolt.

– Nagyszerű. – Thrawn az órára nézett. – Még hét perc, és mi is indulhatunk. – Alig észrevehetően összeszorította az ajkait. – Azt hiszem, meg kellene győződnünk arról, készen áll-e a mi nagy tudású Jedi-mesterünk, hogy megtegye a magáét...

Pellaeon fintorgott. Joruu C'baoth, a rég halott Jedi-mester, Joruu C'baoth elmebeteg klónja egy hónappal ezelőtt a Császár jogos utódjának kiáltotta ki magát. Pellaeon sem beszélgett vele szívesebben, mint Thrawn – de most vállalnia kellett a feladatot. Ha nem teszi önként, úgyis parancsot kap rá.

– Megnézem, uram – mondta Thrawnnek, és felállt.

– Köszönöm, kapitány – szólt Thrawn, mintha Pellaeonnak lett volna választása.

Pellaeon azonnal megérezte a mentális hívást, amint kilépett a parancsnoki hidat körülvevő, ysalamirik gerjesztette anti-erőtérből. C'baoth Mester már biztosan türelmetlenül várja a hadművelet kezdetét. Miközben Thrawn parancsnoki szobája felé tartott, Pellaeon próbált felkészülni a találkozásra, és ellenállni a mester mentális sürgetésének.

A félhomállyal ellentétben, amit a főadmirális kedvelt, a helyiség most fényárban úszott.

– Pellaeon kapitány – intett C'baoth a szoba közepén lévő holokészülék felől –, jöjjön be! Már vártam.

– A hadművelet elindítása minden időmet lekötötte – válaszolta Pellaeon hűvösen, és próbálta leplezni a férfi iránt érzett ellenszenvét. Bár tudta, felesleges fáradoznia.

– Ó, hát persze – mosolygott C'baoth. Ez a mosoly minden szónál világosabban kifejezte azt, milyen jól szórakozik a Sötét Jedi a kapitány zavarán. – Nem számít. Ha jól értem, Thrawn főadmirális végre készen áll.

– Majdnem – mondta Pellaeon. – Mielőtt elindulnánk, szeretnénk megtisztítani Ord Pardront, amennyire csak lehetséges.

C'baoth horkantott.

– Még mindig azt hiszi, hogy az Új Köztársaság úgy fog táncolni, ahogy a főadmirális füttyül?

– Úgy bizony – felelte Pellaeon. – A főadmirális behatóan tanulmányozta az ellenséget.

– A művészetüket tanulmányozta – ellenkezett tovább C'baoth egy újabb horkantás kíséretében. – Ennek akkor fogják hasznát venni, ha majd eljön az az idő, mikor az Új Köztársaságnak művészekén kívül már nem lesz kit bevetnie ellenünk.

Egy figyelmeztető jelzés felmentette Pellaeont a válaszadás alól.

– Elindultunk – közölte C'baothtal, s elkezdett magában visszafelé számolni hetvenhat másodperctől. Ennyi kellett ugyanis ahhoz, hogy elérjék az Ukio-rendszert. Ó maga sem értette, miképpen tudta Thrawn megfejteni egy faj legbelsőbb titkait annak művészete alapján. De Pellaeon már eleget látott ahhoz,

hogy megbízzon a főadmirális ösztöneiben az ilyen dolgokat illetően. C'baoth azonban nem.

Neki egyébként sem állt érdekében megvitatni a témát. A múlt hónap óta, amikor is a Császár jogos örökösének kiáltotta ki magát, C'baoth csendes háborúba kezdett Thrawn hitelessége ellen, azt terjesztve, hogy egyedül csak az Erő segítségével lehet tisztán látni. És éppen ezért egyedül ő, C'baoth képes rá.

Pellaeon azonban nem hitt neki. A Császár is birtokolta az Erőt, mégsem látta előre, hogy halál vár rá az Endorért vívott ütközetben. A bizonytalanság magvai azonban, amelyeket C'baoth hintett szét, fokozatosan szárba szökkenetek, főleg Thrawn tapasztalatlanabb tisztjeinek körében.

Eggyel több ok, amiért ennek a támadásnak sikerrel kell járnia. A végkifejlet ugyanúgy függ Thrawn olvasmányaitól az ukiói erkölcsi világképről, mint a megfelelő harci taktikától, amelyet Thrawn arra alapozott, hogy tudat alatt minden ukiói retteg a lehetetlen bekövetkeztétől.

– Nem lesz mindig igaza – szólt halkán C'baoth.

A kapitány keményen az ajkába harapott. Végigfutott a hátán a hideg, amiért csak úgy belehatolhattak a gondolataiba.

– Halvány sejtelve sincs, mi az a magánszféra? – dörmögte.

– Én a Császár vagyok, Pellaeon kapitány – jelentette ki C'baoth. Szemében sötét láng lobogott. – A gondolatai is a szolgálata részét képezik.

– Én Thrawn főadmirálist szolgálom – válaszolta Pellaeon hűvösen.

C'baoth elmosolyodott.

– Higgye ezt, ha akarja. De térjünk a lényegre! Amikor a csatának vége, Pellaeon kapitány, üzenetet akarok küldeni Waylandre.

– Amiben bejelenti a küszöbön álló visszatérését, ha nem tévedek – tette hozzá epésen Pellaeon. C'baoth már majdnem egy hónapja készült visszatérni régi otthonába. Itt akarta átvenni a hatalmat a klónozóberendezések felett, melyeket a Császár régi raktárában, a Tantiss-hegy gyomrában leltek. Ed-

dig azonban nem ért rá, mert túlságosan lefoglalta Thrawn tekintélyének aláásása.

– Ne aggódjon, Pellaeon kapitány – mosolyodott el megint C’baoth a másik gondolatain. – Ha eljön az ideje, vissza fogok térni Waylandre. Ezért fogja ön felvenni a kapcsolatot Waylanddel, ha a csatának vége. Utasítani fogja őket, hogy hozzanak nekem létre egy klónt. Egy *nagyon* különleges klónt.

Ezt Thrawn főadmirálisnak kell engedélyeznie, futott át Pellaeon agyán, de mikor megszólalt, érthetetlen módon egészen mást mondott:

– Milyet szeretne? – Pislogni kezdett. Ő mondta, csakugyan.

C’baoth jól szórakozott a férfi zavarán.

– Csupán egy inast szeretnék – felelte. – Valakit, aki vár rám, ha visszatérek. A Császár egyik hadizsákmányának a mintájára. Azt hiszem, B-2332-54-es típus. Természetesen arra is utasítani fogja a helyőrség parancsnokát, hogy a klónozást a legnagyobb titokban hajtsák végre.

Nem fogok ilyet tenni!

– Igen – hallotta saját hangját Pellaeon. Sokkolóan hatottak rá a saját szavai, de nem gondolta komolyan őket. Ellenkezőleg: ha a csatának vége lesz, be fog számolni erről a kellemetlen incidensről Thrawn főadmirálisnak.

– Ennek a beszélgetésnek is kettőnk között kell maradnia – jegyezte meg C’baoth lustán. – Ha végrehajtotta az utasításaimat, el fogja felejteni az egészet.

– Természetesen – bólintott Pellaeon, csak hogy elhallgattassa a Mestert. Igen, mindent el fog mondani Thrawnnek. A főadmirális tudni fogja, mit kell tennie.

A visszaszámlálás nullához ért, a falon lévő monitoron pedig megjelent Ukio.

– Be kellene kapcsolnunk a taktikai holokészüléket, C’baoth Mester – javasolta Pellaeon. C’baoth legyintett.

– Ahogy akarja.

Pellaeon átnyúlt a taktikai holovetítő dupla gyűrűje fölött, és bekapcsolta a készüléket. A szoba közepén megjelent a csa-

tatér háromdimenziós látképe. A *Chimera* nagy sugarú egyenlítői pályára állt a nappali félteke fölött. A Katana-flottából származó sorhajók, amelyek a különítményt alkották, védelmi állásokat foglaltak el. A *Stormhawk* a bolygó éjszakai oldala felé állt pályára. Más hajókat is lehetett látni, nagyjából teher szállító és kereskedelmi egységeket. Ezek a keskeny résekben szivárogtak be, amelyeket a földi irányítás nyitott nekik Ukio energiapajzsán. A ködszerű, kék burok ötven kilométeres magasságában ölelte körül a bolygót. A teherhajók, amelyeket a *Stormhawk* indított útnak, ugyanolyan ártatlannak látszottak, mint azok, amelyek rémülten menekültek a pajzs biztonságot nyújtó fedezéke alá. A két teherhajó – és az általuk vontatott négy láthatatlan másik.

– Csak azok számára láthatatlanok, akiknek nincs szemük a látásra – mormogta C’baoth.

– Tehát ön látja őket... – dörmögte Pellaeon. – Hogy fejlődik a Jedi-érzéke!

Fel szeretne volna bosszantani a Mestert; nem nagyon, épp csak egy kicsit. De hasztalan erőlködött.

– Látom a legénységet azokon az értékes álcázópajzsokon keresztül – mondta a Jedi-mester nyugodt hangon. – Látom a gondolataikat, és irányítani tudom az akaratukat. Mit számít a fém?

– Feltételezem, még sok egyéb sem számít önnek – bukott ki Pellaeonból.

Szeme sarkából látta C’baoth mosolyát.

– Ami nem számít egy Jedi-mesternek, az nem fontos a világegyetemnek sem – válaszolta C’baoth.

A teherhajók és az álcázott cirkálók időközben egészen közel kerültek a pajzshoz.

– Amint a pajzs alá kerültek, le fognak akadni a vontatókötelekről – emlékeztette Pellaeon C’baothot. – Készen áll, Mester?

A Sötét Jedi felegyenesedett a székében, és résnyire szűkítette a szemét.

– Thrawn főadmirális parancsára várok – mondta cinikusan.

Pellaeon a Mester kifürkészhetetlen arckifejezését nézte, és megborzongott. Eszébe jutott az első alkalom, amikor C'baoth kipróbálta ezt a fajta távirányítást. Emlékezett a fájdalomra C'baoth arcán, és az erőlködésre, ahogyan próbálta fenntartani a mentális kapcsolatot.

Alig két hónappal ezelőtt Thrawn még magabiztosan állította, hogy C'baoth sohasem fog veszélyt jelenteni a Birodalomra, mert nem képes hosszabb ideig egy helyre koncentrálni Jedierejét. Az azóta eltelt idő alatt azonban valami módon C'baothnak mégiscsak sikerült szert tennie erre a képességre. Ezáltal persze veszélyessé vált a Birodalomra nézve. Roppant veszélyessé.

Felberregett a hírközlő.

– Pellaeon kapitány?

– Készen állunk, admirális – válaszolt Pellaeon, s közben próbálta elhessegetni C'baothtal kapcsolatos félelmeit. Jelen pillanatban a flottának szüksége van a Mesterre. Szerencsére a Mesternek is szüksége van a flottára.

– Álljanak készenlétben! – utasította az admirális. – Most akadnak le a vontatókábelek.

– A gépek szabadok – közölte C'baoth. – Beindították a hajtóműveiket... a kijelölt helyek felé tartanak.

– Erősítse meg, hogy a bolygó pajzsa alatt vannak! – parancsolta Thrawn.

Most először futott végig a jól ismert erőlködés árnyéka C'baoth arcán. Nem is volt meglepő, tekintve az álcázópajzsot, ami miatt a *Chimerá*ról nem lehetett látni a cirkálókat. A cirkálók pedig nem tudtak tájékozódni. Csak egy módon lehetett megtudni a pontos helyzetüket: ha C'baoth ellenőrzi a legénységük agyát.

– Mind a négy hajó a pajzs alá ért – jelentette ki C'baoth.

– Biztos benne, Mester? Mert ha téved...

– Nem szoktam tévedni, Thrawn főadmirális – szakította félbe nyersen C'baoth. – Elvégezem, amit el kell végezniem. Ön csak törődjön a saját dolgával!

Egy pillanatig csend honolt a túloldalon. Pellaeonnak meg-rándult az arca, ahogy maga elé képzelte a főadmirális arckife-jezését.

– Rendben van, Mester – szólalt meg végül Thrawn nyugodt hangon. – Készüljön fel, hogy megtegye a magáét!

Két kattanas hallatszott, mint amikor egy hírközlő csatornát kapcsolnak be.

– Itt a *Chimera* birodalmi csillagromboló beszél Ukio kormányzatához – hallatszott Thrawn hangja. – A Birodalom nevében az Ukio-rendszert a birodalmi törvények és a Birodalom fegyveres erői által védett térséggé nyilvánítom. Kapcsolják ki a pajzsukat, hívjanak vissza minden katonai egységet a saját bázisára, és készüljenek fel a további parancsok végrehajtására!

Válasz azonban nem érkezett.

– Tudom, hogy hallanak engem – folytatta Thrawn. – Ha továbbra sem válaszolnak, azt a birodalmi ultimátum elutasításaként értelmezem. Ebben az esetben kénytelen leszek erőszakhoz folyamodni.

Megint csend.

– Máshová küldenek üzenetet – hallotta Pellaeon a kommunikációs tiszt hangját. – Ez mintha kissé kétségbeesettebb lenne, mint az első.

– Meg vagyok győződve arról, hogy a harmadik sokkal kétségbeesettebb lesz – mondta Thrawn. – Készüljenek fel a tüze-lésre! C’baoth Mester?

– A cirkálók készen állnak, Thrawn főadmirális – felelte C’baoth. – Ahogyan én is.

– Még jó, hogy készen áll – tette hozzá Thrawn fenyegető hangon. – Ha az időzítés nem tökéletes, akkor ez az egész mű-sor még a feleslegesnél is feleslegesebb lesz. Hármasturblézer üteg: felkészülni! Három... kettő... egy... tűz!

A taktikai hologramon két zöld fénycsík csapott ki a *Chime-ra* ágyúiból. Belehasítottak az energiapajzs kékes ködébe, aztán szétfröccsentek, amint a pajzs szétszórta az erejüket, és...

És ugyanabban a pillanatban, tökéletes időzítéssel, a becsa-pódási pontok *alatt* lebegő két láthatatlan cirkáló is tüzelt. A

turbólézer sugarak sisteregve cikáztak át az atmoszférán, és felperzselték Ukio két legnagyobb légvédelmi bázisát.

Ezt látta Pellaeon. Az ukióiak azonban, akik nem tudhattak a láthatatlan cirkálókról, csak annyit észleltek, hogy a *Chimera* simán átlőtte az áthatolhatatlannak vélt energiapajzsot.

– A harmadik üzenet célba ért, uram – jelentette a kommunikációs tiszt kárörvendőn. – Azt hiszem, sikerült meglepetést szereznünk nekik.

– Győzzük meg őket arról, hogy nem csupán véletlenül sikerült! – szólalt meg Thrawn. – Készüljenek fel a második lövésre! C’baoth Mester?

– A cirkálók készen állnak.

– Második turbólézer üteg: felkészülni! Három... kettő... egy... tűz!

A zöld fények megint kicsaptak, az álcázott cirkálók pedig pontos időzítésükkel ismét létrehozták az illúziót.

– Nagyszerű – ismerte el Thrawn. – C’baoth Mester, állítsa a cirkálókat a hármas és a négyes lövéshez szükséges pozíciókba!

– Ahogy parancsolja, Thrawn főadmirális.

Pellaeon összeszorította a fogát. A negyedik lövés célpontját a harminc egymást fedő pajzsgenerátor közül kettő alkotta. Ha erre a lövésre sor kerül, az annyit jelent: Thrawn letett róla, hogy sértetlen pajzsokkal foglalja el a bolygót.

– *Chimera* birodalmi csillagromboló, Tol dosLla beszél Ukio kormánya nevében – hallatszott egy enyhén remegő hang a hírközlőből. – Szeretnénk megkérni önöket, szüntessék be a tüzet, míg a megadás feltételeiről tárgyalunk.

– A feltételeim egyszerűek – mondta Thrawn. – Önök kikapcsolják az energiapajzsot, és hagyják leszállni a csapataimat. Átadják nekik a pajzsgenerátorokat és az összes föld-űr fegyvert. Minden nagyobb harci járművet a kijelölt bázisokra fogunk szállítani, ahol birodalmi ellenőrzés alá kerülnek. Habár természetesen a Birodalom fennhatósága alá fognak tartozni, a politikai és a társadalmi rendszer ellenőrzése az önök kezében marad. Feltéve, hogy az embereik jól viselik magukat.

– És ha mindezeket a változásokat bevezették?

– Akkor az önök rendszere is a Birodalom része lesz, teljes körű jogokkal és kötelezettségekkel.

– Nem lesznek rendkívüli hadiadók? – kérdezte dosLla gyanakvóan. – És nem fogják erőszakkal besorozni a fiainkat?

Pellaeon el tudta képzelni Thrawn vérfagylaló mosolyát. Nem, a Birodalomnak többé nem kell erőszakos sorozásokkal bajlódnia. Nem, hiszen kezükben vannak a Császár spaarti klónozóhengerei.

– Válaszom a második kérdésére: nem, az elsőre pedig: határozott nem – felelte Thrawn az ukióinak. – Mint nyilvánvalóan ön is tudja, a Birodalom legtöbb világa rendkívüli hadiadót fizet. De vannak kivételek, és valószínű, hogy önök élelmiszertermelésük egy hányadával fognak hozzájárulni háborús erőfeszítéseinkhez.

A másik fél hosszú ideig hallgatott.

DosLla nem bolond, gondolta Pellaeon. Tudja jól, mit akar tenni Thrawn a világával. Először a föld-úr védelmi rendszer kerül birodalmi ellenőrzés alá, aztán az élelemelosztás, a termelőegységek, végül a legelők és a termőföldek. Rövid idő múlva az egész bolygó nem lesz egyéb, mint a birodalmi hadigépezet élelemraktára.

A másik lehetőséget azonban az jelenti dosLla számára, hogy tehetetlenül áll és nézi, amint teljesen és lehetetlen módon lerombolják otthonát.

– Ki fogjuk kapcsolni az energiapajzsot, *Chimera*. A bizalom jeleként – szólalt meg végül dosLla még mindig dacos hangon, ám legyőzötten. – Mielőtt azonban a generátorokat és a föld-úr fegyverzetet átadnánk, szeretnénk, ha garantálnák bolygónk és lakossága biztonságát.

– Természetesen – hagyta rá Thrawn. Arcán nyoma sem látzott kárörömnek, amit az ő helyzetében a legtöbb parancsnok megengedett volna magának. Pellaeon tudta, ez a kis udvariasági gesztus ugyanúgy része a tervnek, mint maga a támadás. Ha Ukio vezetői sértetlen önérzettel adhatják meg magukat, ez késleltetheti az elkerülhetetlen ellenállást, s így a Birodalom könnyebben átveheti a hatalmat a bolygó fölött. – Nemsokára elindul egy képviselőnk, akivel az önök kormánya megbeszél-

heti a részleteket – folytatta Thrawn. – Feltételezem, nincs ellenvetésük, ha erőink közben megelőző védelmi pozíciót vesznek fel.

Inkább érezni, mint hallani lehetett a sóhajt.

– Nincs ellenvetésünk, *Chimera* – mondta dosLla kelleetlenül. – Kikapcsoljuk az energiapajzsot.

A taktikai holoképen látni lehetett, amint a bolygót körülvevő kék köd elhalványul, majd elenyészik.

– C’baoth Mester, irányítsa a cirkálókat a sarkok fölé! – parancsolta Thrawn. – Nem szeretném, ha valamelyik hajónk nekikütközne. Covell generális elkezdheti a csapatai felszínre szállítását. Standard védelmi pozíciókat felvenni minden célpont körül!

– Értettem, admirális – hallatszott Covell kissé túl száraz hangja. Pellaeon elmosolyodott. Alig két hete történt, hogy a felső katonai vezetést beavatták a Tantiss-hegyi klónprogram részleteibe. Egyedül Covell volt az, aki még mindig nem tudott megbarátkozni a tervvel.

Bár ehhez némi köze lehetett annak is, hogy a három század, amelyekkel landolnia kellett, teljes egészében klónokból állt.

A taktikai hologramon megjelentek a *Chimerából* és a *Stormhawkból* elinduló első hajók másai. A szállítóegységek és az őket kísérő TIE-vadászok legyezőszerűen szétszóródtak kijelölt célpontjaik felett. A szállítógépekben klónok ültek, készen arra, hogy végrehajtsák a Birodalom parancsait... amint azt a láthatatlan cirkálókbán helyet foglaló társaik már megtették.

Pellaeon összeráncolta a homlokát. Egy furcsa és kényelmetlen gondolata támadt. Azért tudja C’baoth olyan könnyen irányítani a cirkálókat, mert az ezer-ezer fős légénységi állományban csupán mintegy húszféle agyminta fordul elő? Vagy, ami még nyugtalanítóbb, a Jedi-mester talán azért képes erre, mert ő maga is klón?

Voltaképp egyre megy. Mindez azt jelenti, hogy a Tantiss-hegyi klónprogram C’baoth kezére játszik a hataloméért vívott harcban. Eggyel több dolog, amire fel kell hívnia Thrawn figyelmét.

Pellaeon C'baothra nézett. Csak most jutott eszébe, hogy a Jedi-mester előtt a gondolatok nem maradhatnak rejtve. C'baoth azonban nem nézett Pellaeonra. Feszült arccal egyenesen előre bámult, valahova az úrhajó falain túlra. Aztán lassan elmosolyodott.

– C'baoth Mester? – kérdezte Pellaeon.

– Ott vannak – suttogta C'baoth rekedt hangon. – Ott vannak – ismételte, ezúttal hangosabban.

Pellaeon értetlenül a taktikai hologramra nézett.

– Kik vannak? És hol?

– A Filve-rendszerben vannak – közölte C'baoth. Hirtelen Pellaeonra nézett. Szemében eszelős fény csillant. – A Jedijeim a Filve-rendszerben vannak!

– C'baoth Mester, erősítse meg, hogy a cirkálók elindultak a sarkok felé! – hallatszott Thrawn ellentmondást nem tűró hangja. – Aztán számoljon be az elterelő hadmozdulatokról...

– A Jedijeim a Filve-rendszerben vannak – szakította félbe C'baoth. – Mit érdekelnek engem a maguk hadmozdulatai?

– C'baoth...

C'baoth egyetlen kézlegyintéssel elhallgattatta a hírközlőt.

– Most az enyém lesz, Leia Organa Solo – suttogta.

A *Millennium Falcon* jobbra zökkent: egy TIE-vadászgépről leadott lövés robbant felette. Az üldöző hasztalanul próbálta követni a teherhajó manővereit a vakító sugárnyalábokkal. Leia Organa Solo összeszorította a fogait, s közben azt figyelte, amint az egyik őket kísérő X-szárnyú tűzgomolyaggá lövi a birodalmi masinát. A csillagok keringőzni látszottak a *Falcon* hatalmas ablakán túl, ahogy a viharvert koréliei teherhajó visszaállt eredeti útirányába.

– Vigyázzunk! – jajveszékelt Thripio a Leia mögötti ülésből. Oldalról egy másik TIE-vadász közeledett feléjük. A figyelmeztetés azonban feleslegesnek bizonyult: külsejét meghazudtolva a *Falcon* már bele is kezdett egy dugóhúzóba a másik irányba, négycsövű lézerágyújából ragyogó fénysugarak vil-

lámlottak elő. Még a pilótafülke csukott ajtaján keresztül is hallani lehetett a vuki harci üvöltését: az okvetetlenkedő TIE társa sorsára jutott.

– Jó lövés volt, Csubi – szólt a kommunikátorba Han Solo, miután egyenesbe hozta a *Falcont*. – Wedge?

– Még mindig mellettetek, *Falcon* – hallatszott Wedge Antilles gyors válasza. – Tiszta a vákuum, de máris útban van félénk egy újabb TIE-hullám.

– Igen. – Han Leiára pillantott. – Nos, szivi, még mindig ragaskodsz ahhoz, hogy leszálljunk?

Thripio próbált úgy tenni, mint amikor az embereknek eláll a lélegzetük.

– Természetesen, Solo kapitány. Csak nem azt akarja javasolni...

– Kapcsold ki a hangszóródat, aranyoska – szakította félbe Han. – Leia?

Leia az ablakon át a birodalmi csillagrombolóra és a nyolc cirkálóra nézett, amelyek felsorakoztak az ostromlott bolygó ellen. Úgy vették körül, mint mynockok az árnyékolatlan hajtóművet. Leiának ez lett volna az utolsó küldetése, mielőtt világra hozza az ikreket. Csak egy gyors látogatásnak indult az egész, amellyel Filve nyugtalankodó kormányának demonstrálták volna, hogy az Új Köztársaság kész minden rendszert megvédeni ebben a szektorban is.

Szép kis demonstráció!

– Nem hiszem, hogy sikerülne – felelte Leia kelletlenül. – Még ha le is rázzuk ezeket, Filve valószínűleg nem kockáztatná meg a pajzs kinyitását. Legjobb lesz, ha elhúzzuk a csíkot.

– Ez egészen jól hangzik – dörmögte Han. – Lelépünk, Wedge. Maradjatok velünk!

– Vettem, *Falcon* – válaszolta a sokat látott pilóta. – De szükségünk van néhány percre, míg kiszámoljuk az ugrást.

– Ne foglalkozzatok velem! – utasította Han, majd hátragördült a székével a navigációs komputer felé. – Betápláljuk nektek az adatokat innét.

– Vettem. Zsivány-osztag: ernyő formáció!

– Tudod, kezd elegendem lenni ebből az egészből – fordult Han Leia felé. – Mintha azt mondtad volna, hogy a noghri cimboráid békén fognak hagyni téged.

– Ennek semmi köze a noghrikhhoz – rázta a fejét Leia. Homlokában furcsa feszültséget kezdett érezni. Csak képzelődik, vagy a Filve ellen felvonult birodalmi hajók csakugyan kezdik felbontani a csatarendet? – Thrawn főadmirális szórakozik a Sötét Erő új cirkálóival.

– Igen – mondta Han csendesesen, és Leiának megrándult az arca férje keserősége láttán. Hiába igyekezett mindenki meggyőzni az ellenkezőjéről, Han még mindig saját magát okolta, amiért Thrawn főadmirális megszerezte a Katana-flottát, az úgynevezett Sötét Erőt az Új Köztársaság elől. – Nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan helyre tudja állíttatni őket – tette hozzá Han, miközben a *Falcon* orrát a Filve gömbjéről az űr mélysége felé fordította.

Leia nyelt egyet. Az a furcsa feszültség még mindig ott lüktetett a koponyájában – mintha egy távoli, gonosz akarat fejtené ki nyomást az agyára.

– Talán elég spaarti-henger van a kezében, és nemcsak katonákat tud klónozni, hanem mérnököket és technikusokat is.

– Fura egy gondolat – vélte Han. Leia a feszültségen keresztül megérezte férje hirtelen hangulatváltását, amikor az bekapcsolta a kommunikátort. – Wedge, nézz csak vissza a Filve felé, és szólj, ha csak káprázik a szemem!

A csatornán keresztül Leia hallotta Wedge mély sóhaját.

– Arra gondolsz, hogy a birodalmiak felbontották a csatarendet, és utánunk indulnak?

– Igen. Arra.

– Nekem elég valóságosnak tűnik – jelentette ki Wedge. – Legfőbb ideje elpucolnunk innét!

– Igen – felelte Han. – Talán.

Leia összevonta szemöldökét, és a férjére nézett. Valamit érzett a hangjában.

– Han...?

– A Filve-iek nyilvánvalóan segítséget hívtak, mielőtt bekapcsolták volna a pajzsot, igaz? – kérdezte Han Leiától gondterhelten.

– Persze – felelte Leia óvatosan.

– Az Új Köztársaság legközelebbi bázisa Ord Pardronon van, ugye?

– Ott.

– Oké. Zsivány-osztag, irányt változtatunk! Jobbra! Maradjatok mellettünk!

Han a számítógép billentyűzetén kezdett ügyködni, mire a *Falcon* hirtelen jobbra kanyarodott.

– Vigyázz, *Falcon*, így egyenesen a TIE-kötelékek felé rohanunk! – figyelmeztette Wedge.

– Nem megyünk el odáig – biztosította Han. – Megvan a vektorunk.

Az új úticélnak megfelelő irányba állította a hajót, s közben vetett egy pillantást a hátsó monitorra is.

– Helyes. Még mindig üldöznek minket.

Háta mögött a navigációs számítógép sípolni kezdett, azt jelezve, hogy készen állnak az ugrásra.

– Wedge, megvannak a koordinátáitok? – kérdezte Leia, és már le is akarta nyomni az adattovábbító billentyűt.

– Várj, *Falcon*! – állította meg Wedge. – Vendégeket kapunk jobbról!

Leia abba az irányba nézett, és összeszorult a toroka, amikor meglátta, mire is gondolt Wedge. A TIE-vadászok egyre közelebb értek hozzájuk, és már így is elég kicsi volt a távolság ahhoz, hogy lehallgathassák a *Falcon* és kísérete közti üzenetváltásokat. Ha most átküldenék Wedge-éknek az ugrás koordinátáit, megérkezésükkor a birodalmiak színpompás fogadtatásban részesítenék őket...

– Én talán segíthetnék, felség – ajánlotta Thripio. – Mint tudja, a kommunikáció hatmillióféle formájában vagyok jártas. Elmondhatnám a koordinátákat Antilles parancsnoknak boordist vagy vathkri kereskedelmi nyelven, például...

– És aztán elküldöd neki a fordításukat is? – tette fel a kérdést Han szárazon.

– Természetesen... – A droid elhallgatott. – Ó, te jó ég! – motyogta zavartan.

– Igen. Nos, nem kell aggódnod – nyugtatta meg Han. – Wedge, te is ott voltál Xyquinen két évvel ezelőtt, ugye?

– Igen. A, egy Cracken Csavar?

– Igen. Kettőre: egy, kettő.

A *Falcon* ablakán keresztül Leia megpillantotta az X-szárnyúakat, amint azok új alakzatot vesznek fel körülöttük.

– Mit akartok ezzel az egésszel? – kérdezte.

– Megszökni előlük – válaszolta Han, és megint a hátsó monitorra pillantott. – Adj hozzá minden koordináta második számjegyéhez kettőt, aztán küldd át az egészet az X-szárnyúaknak!

– Értem – bólintott Leia, és munkához látott. Ha csak a második számjegyet változtatják meg, az még nem fog szemet szűrni a birodalmiaknak, ahhoz viszont elég lesz, hogy üldözőik jó pár fényévvvel távolabbra ugorjanak tőlük. – Okos. Ez a kis alakzatváltás pedig csak figyelemelterelés volt?

– Hát persze. Mindenki, aki látja, azt hiszi, mást nem is akarunk csinálni. Ahhoz hasonló, amivel Pash Cracken rukkolt elő Xyquinnél. – Han ismét ellenőrizte a hátuk mögötti teret. – Azt hiszem, elég lesz az előnyünk ahhoz, hogy le hagyjuk őket. Próbáljuk meg!

– Nem gyorsulunk fel fénysebességre? – kérdezte Leia haragosan, mert eszébe jutott egy kellemetlen, régi emlék. A Hoth-ról menekültek éppen, nyomukban Darth Vader flottájával, amikor kiderült, hogy a hiperhajtómű bedöglött...

Han a szeme sarkából feleségére pillantott.

– Ne aggódj, szivi! A hiperhajtómű mostanság kifogástalanul működik.

– Remélem is – mormolta Leia.

– Nézd, amíg minket üldöznek, nem érnek rá Filve-vel foglalkozni – folytatta Han. – És minél messzebbre csaljuk el őket,

annál több ideje lesz a felmentő seregnek visszatérni Ord Pardronra.

Egy jobban célzott lézerlövedék zöld villanása Leia torkára forrasztotta a választ.

– Azt hiszem, annyi időt adtunk nekik, amennyit csak lehetett – mondta Leia Hannak. Érezte az ikrek nyugtalanságát. – Megkérhetjük, hogy vigyél ki innen minket?

Egy újabb lövedék villant, amelynek az energiáját ezúttal a *Falcon* felülső védőpajzsa szórta szét.

– Igen. Azt hiszem, igazad van – értett egyet Han. – Wedge, készen álltok itthagyni a bulit?

– Bármikor, amikor akarjátok, *Falcon* – felelte Wedge. – Menjetelek előre! Majd követünk titeket, ha eltűntetek.

– Rendben! – Han a hiperhajtómű kapcsolókarjára fonta az ujjait, majd finoman hátrahúzta a kart. A pilótafülke ablakán túl a csillagok fénylő sávokká változtak, a *Falcon* pedig megszabadult üldözőitől.

Leia vett egy mély lélegzetet, aztán lassan kiengedte a levegőt. Még mindig érezte magában az ikrek nyugtalanságát; igyekezett őket lecsendesíteni. Gyakran gondolt arra, milyen furcsa dolog olyan elméket megérinteni, amelyek érzelmekkel és érzésekkel kommunikálnak képek és szavak helyett. Annyira különböztek Han és Luke meg a többiek elméjétől!

S persze attól a távoli elmétől is, amely a Birodalom támadásait vezényelte.

Leia háta mögött feltárult az ajtó: Csubakka lépett a pilótafülkébe.

– Jó lövés volt, Csubi – mondta Han a vukinak, aki a Thripio melletti utasülésbe gyömöszölte magát. – Még mindig gond van a horizontális szabályozókkal?

Csubakka mordult egy nemet. Sötét szemével Leia arcát tanulmányozta, aztán kérdően ráfordult.

– Jól vagyok – biztosította Leia, miközben a hirtelen és megmagyarázhatatlanul feltörő könnyeit igyekezett visszatartani. – Komolyan... – Hanra nézett.

A koréliei is aggodalmas tekintettel figyelte őt.

– Ugye, nem féltél? – kérdezte Han. – Csak egy birodalmi harci különítmény volt. Semmi olyan, amitől komolyan tartani kellene.

Leia megrázta a fejét.

– Nem, Han. Valami egészen mást éreztem ott. Valamiféle...

– Újra megrázta a fejét. – Nem tudom.

– Talán hasonló ahhoz, mint amikor rosszul lett az Endoron – próbált segíteni Thripio. – Emlékszik, amikor elájult, miközben Csubakka és én épp azon fáradoztunk, hogy megjavítsuk a...

Csubakka figyelmeztetően felmordult, mire a droid hirtelen elhallgatott. De túl későn.

– Ne, hagyd beszélni – szólt Han, és féltőn nézett Leiára. – Miféle rosszulétről van szó?

– Nem történt semmi különös, Han – biztosította Leia, s megfogta a férje kezét. – Amikor először megkerültük az Endort, áthaladtunk azon a ponton, ahol a második Halálcsillag felrobbant. Akkor néhány pillanatig éreztem magam körül a Császár jelenlétét. Ennyi az egész.

– Ó, ennyi az egész – utánozta Han ironikusan. – A halott Császár meg akar kaparintani téged, és ezt szerinted meg sem érdemes említeni?

– Most meg mit bohóckodsz? – korholta Leia. – Semmi komoly nem történt. Gyorsan elmúlt az egész, utóhatása sem maradt. Komolyan. Egyébként is, a Filve rendszerében valami egészen mást éreztem.

– Örülök neki – mondta Han, de nem akarta annyiban hagyni a dolgot. – Megvizsgáltattad magad valamelyik orvossal, miután hazatértetek?

– Hát, nem igazán értem rá, mielőtt...

– Jól van. Akkor majd megteszed, ha visszatértünk.

Leia némán bólintott. Ismerte ezt a hangnemet. Különben meg nem is nagyon akart ellenkezni.

– Oké. Ha tudok rá időt szakítani.

– Szakítasz rá időt – közölte kérlelhetetlenül Han. – Különben, ha Luke hazatér, bezáratlak vele az orvosi központba. Komolyan mondom.